

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

XXI. Annotatio. Reflexio supra meditationem de amore spirituali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

tius Deo nostro pro puritatis animi nostri mensura conjunctum nos iri.

XXI. ANNOTATIO.

Reflexio supra meditationem de amore spirituali.

Pro ultima die. Post ultimam meditationem.

Ultra perfectionem illam, quam S. Ignatius in hac meditatione docet, non est porro quod addamus, ut anima ad ultimi finis sui perfectionem promoveatur. Relinquere enim illa docuit statum illum infelicissimum, in quo vitiorum suorum impetu precipitata fuerat prima hebdomadis ministerio: secunda in primam virtutis semitam poenitentis animum duxit: tertia eundem veram suimet abnegationem docuit: quarta demum in ipsis Dei manibus illum deposuit, Servatori à mortuis resurgenti assimilans, tantòsque in sui cum Deo unione profectus sanctè pollicens, quantos vellet ope charitatis facere, quæ est vinculum perfectionis. Quod sanè usque adeò sublime est, ut excellentius illo nihil sit.

Solum hoc vereri adhuc quis possit, ne forte anima minùs assequatur, quid fructus ex creaturarum rerum consortio debeat trahere, ut cum DEO

DEO se jungat, à quo terrestrium bonorum
custos, tantòque separat, quantumvis tan-
quam instrumenta servire nobis deberent, qui-
bus ad DEUM identidem tendamus. Sed exi-
mit nos ab hoc metu S. Ignatius, dum hanc de
amore contemplationem præscribit; neque ali-
ud est, quod post nobilem hanc in DEUM se se
erigendi rationem porrò doceat, nisi tres oran-
ti modos; quasi diceret, vitam omnem in ora-
tione, & assidua cum DEO familiaritate debe-
re transigi, si mens eò, quò illam invitat, aliquan-
do pertigerit. Neque alibi sanè debuit finire
opus suum, cum humana quidem industria ani-
mum, felicitatis suæ cupidum excellentius do-
cere nihil possit, quàm quod ille nobis suggestit.
Et hinc soli nos DEO reliquit, ad quem quàm
apte à nobis ipsis, à creaturis, ab harum opera-
tionibus, ab earundem denique perfectionibus,
omni in loco & tempore, possimus velut per to-
tidem sublimes gradus ascendere, peritissimè
docuit, DEO cætera relinquens, qui nos singu-
lari & supernaturali lumine eò usque & illustret
& roboret, dum ad perfectionem virtutis per-
tingamus, quam desiderat à nobis in hac vita
obtinere, ut gloriæ, ad quam nos condidit, capa-
ces simus.

Tuum denique est, bone lector, judicare, num
Z z 4 asse-

affecuti utcunq; simus, quod alta S. Ignatii me
de virtute sensit: num amœnum factis & sece-
rum ad sanctitatem iter ipso duce monstraver-
mus. Siquidem pro nobis pronuncias, fac, ubi
& profectui tuo serviat, quod laudas; & roga
ut te & me multosque alios Divina Bona
quotidianis progressibus in hac virtutis semina
promoveat, ad majorem infinitæ Majestatis
gloriam.

Non omitam tamen suam etiam huic
Dissertationem & Considerationem adju-
re, quibus ultimam sacre solitudinis nostre
em concludamus: neque enim ad illum vir-
tis apicem, quem S. Ignatius nobis ostendit
evasimus; atque ideo Duce nobis adhuc &
cumentis opus est.

XXII. ANNOTATIO.

Distributio Exercitiorum in Decem
Dies.

Quia plures erunt virtutis, ac melioris
amantes, qui non contenti, sacre huic solitudinis
Ostiduum impendisse, cupient illam ad Decem
Dies extendere, operæ pretium me latum
stimavi, si paucis ostenderem, qua ratione
citia, quæ nos Octo Diebus circumscriptum
commodè in decem distribui possint. En igitur